

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (czwarta izba)

z dnia 13 listopada 2012 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE)
nr 1049/2001 — Dorozumiana odmowa dostępu — Termin do wniesienia skargi —
Przekroczenie terminu — Oczywista niedopuszczalność

W sprawie T-278/11

ClientEarth, z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo),

Friends of the Earth Europe, z siedzibą w Amsterdamie (Niderlandy),

Stichting FERN, z siedzibą w Lejdzie (Niderlandy),

Stichting Corporate Europe Observatory, z siedzibą w Amsterdamie,

reprezentowane przez adwokata P. Kircha,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez K. Herrmann oraz C. ten Dam, działające w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji Komisji, sformułowanej w dniu 22 kwietnia 2011 r. i odmawiającej dostępu do pewnych dokumentów związanych z dobrowolnymi systemami certyfikacji, o których uznanie wystąpiono do Komisji na podstawie art. 18 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140, s. 16),

SĄD (czwarta izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe (sprawozdawca) i M. van der Woude, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

Ramy prawne

- 1 Zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43) dotyczącym przetwarzania wniosków potwierdzających:

„1. Wniosek potwierdzający zostanie rozpatrzony bezzwłocznie. W ciągu 15 dni roboczych od dnia rejestracji wniosku instytucja udzieli dostępu do żadanego dokumentu i zapewni w tym okresie dostęp zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, poda przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy instytucja poinformuje wnioskodawcę o dostępnych dla niego środkach zaradczych, a mianowicie wszczęciu postępowania sądowego wobec instytucji lub złożeniu skargi u rzecznika praw obywatelskich, zgodnie z warunkami ustalonymi odpowiednio w art. [263 TFUE] i [228 TFUE].

2. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, limit czasowy podany w ust. 1 może zostać rozszerzony o kolejne 15 dni roboczych, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem dokładnych powodów.

3. Brak odpowiedzi ze strony instytucji w podanych limicie czasowym będzie uważany za odpowiedź odmowną i będzie uprawniał wnioskodawcę do wszczęcia postępowania sądowego wobec instytucji lub złożenia skargi u rzecznika praw obywatelskich, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami traktatu [FUE]”.

Okoliczności powstania sporu

- 2 Skarżące, ClientEarth, Friends of the Earth Europe, Stichting FERN i Stichting Corporate Europe Observatory, są organizacjami pozarządowymi działającymi w szczególności w dziedzinie ochrony środowiska.
- 3 Pismem z dnia 22 października 2010 r., skierowanym pocztą elektroniczną, skarżące zwróciły się do Komisji Europejskiej, na podstawie przepisów art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, z wnioskiem o udzielenie dostępu do kilku dokumentów związanych z dobrowolnymi systemami certyfikacji, o których uznanie wystąpiono do Komisji na podstawie art. 18 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140, s. 16) (zwanym dalej „wnioskiem wstępnym”).
- 4 Wiadomością elektroniczną z dnia 12 listopada 2010 r. Komisja powiadomiła skarżące, po pierwsze, o zarejestrowaniu wniosku wstępnego w dniu 22 października 2010 r., a po drugie, o tym, że termin na odpowiedź na wspomniany wniosek został przedłużony o piętnaście dni roboczych.
- 5 Pismem z dnia 7 grudnia 2010 r., skierowanym pocztą elektroniczną, Komisja odpowiedziała na wniosek wstępny, ujawniając pojedynczy dokument i odmawiając dostępu do innych dokumentów objętych wnioskiem wstępnym.
- 6 Pismem z dnia 15 grudnia 2010 r., skierowanym pocztą elektroniczną, skarżące zwróciły się do sekretariatu generalnego Komisji na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 z wnioskiem potwierdzającym (zwanym dalej „wnioskiem potwierdzającym”).

- 7 Pismem z dnia 12 stycznia 2011 r., skierowanym pocztą elektroniczną, Komisja powiadomiła skarżące, po pierwsze, o rejestracji wniosku potwierdzającego w dniu 15 grudnia 2010 r., a po drugie, o przedłużeniu – na podstawie przepisów art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 – wyznaczonego terminu na odpowiedź o piętnaście dni, czyli do dnia 4 lutego 2011 r. Komisja uzasadniła wspomniane przedłużenie znaczną liczbą dokumentów, o dostęp do których się zwrócono, technicznym charakterem danych w nich zawartych i koniecznością przeprowadzania nowych konsultacji z osobami trzecimi.
- 8 Pismem z dnia 3 lutego 2011 r., skierowanym pocztą elektroniczną, Komisja powiadomiła skarżące, że nie jest w stanie udzielić ostatecznej odpowiedzi w terminie przedłużonym do dnia 4 lutego 2011 r., a to ze względu na to, że wymagana analiza żądanych dokumentów oraz konsultacje z odpowiednimi służbami wewnętrznymi zabrały więcej czasu niż zazwyczaj. Dodała, że ma zamiar udzielić takiej odpowiedzi w możliwie najkrótszym terminie.
- 9 Pismem skierowanym do sekretariatu generalnego Komisji w dniu 23 lutego 2011 r. skarżące wyraziły zaniepokojenie brakiem odpowiedzi Komisji na wniosek potwierdzający i zwróciły się o powiadomienie ich o dokładnej dacie odpowiedzi.
- 10 Pismem z dnia 28 lutego 2011 r., skierowanym pocztą elektroniczną, Komisja wskazała skarżącym, że wniosek potwierdzający jest rozpatrywany i że robi wszystko, co możliwe, by ostateczna odpowiedź na wspomniany wniosek została udzielona przed końcem marca 2011 r.
- 11 Pismem z dnia 7 kwietnia 2011 r., skierowanym pocztą elektroniczną, skarżące zwróciły uwagę Komisji, iż ta wciąż nie udzieliła im ostatecznej odpowiedzi na wniosek potwierdzający, i zwróciły się do Komisji o przekazanie im żądanych dokumentów w terminie dziesięciu dni roboczych, począwszy od dnia 7 kwietnia 2011 r., dodając, że w braku otrzymania odpowiedzi przed dniem 22 kwietnia 2011 r. wniosą skargę do Sądu na dorozumianą decyzję odmowną w odpowiedzi na wspomniany wniosek.
- 12 Pismem z dnia 14 kwietnia 2011 r., skierowanym pocztą elektroniczną, Komisja powiadomiła skarżące, że ze względu na zajście nowych okoliczności w rozpatrywanej sprawie i zamknięcie biur „na Wielkanoc od dnia 21 do dnia 25 kwietnia 2011 r.” nie będzie w stanie ostatecznie odpowiedzieć na wniosek potwierdzający przed dniem 22 kwietnia 2011 r., ale skarżące mogą spodziewać się odpowiedzi tuż po tej dacie.
- 13 Pismem z dnia 18 kwietnia 2011 r., skierowanym pocztą elektroniczną, skarżące zwróciły uwagę Komisji, iż nadejście ferii wielkanocnych jest pozbawione znaczenia, jako że wniosek potwierdzający został skierowany i zarejestrowany w dniu 15 grudnia 2010 r. i minęły 83 dni robocze od wspomnianego wniosku, czyli o 68 dni roboczych został przekroczony maksymalny termin na rozpatrzenie wniosku potwierdzającego, a o 53 dni robocze – okres całkowitego możliwego zgodnie z prawem przedłużenia wspomnianego terminu na mocy przepisów rozporządzenia nr 1049/2001.
- 14 Decyzją z dnia 19 września 2011 r. Komisja wydała wyraźną decyzję w odpowiedzi na wniosek potwierdzający z dnia 15 grudnia 2010 r., która dotyczyła części żądanych dokumentów (zwaną dalej „pierwszą wyraźną decyzją”).

Postępowanie

- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 25 maja 2011 r. skarżące wniosły rozpatrywaną skargę na dorozumianą decyzję oddalającą wniosek potwierdzający, która miała zostać sformułowana w dniu 22 kwietnia 2011 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”).
- 16 W dniu 2 kwietnia 2012 r. przekazano stronom postanowienie Sądu o otwarciu procedury ustnej i wyznaczeniu daty rozprawy na dzień 5 czerwca 2012 r.

- 17 Pismem z dnia 17 kwietnia 2012 r. Komisja powiadomiła Sąd, że wydała drugą wyraźną decyzję dotyczącą żądanych dokumentów, które nie zostały rozpatrzone w pierwszej wyraźnej decyzji, w piśmie z dnia 3 lutego 2012 r. (zwanym dalej „drugą wyraźną decyzją”), doręczonym skarżącym listem poleconym w dniu 8 lutego 2012 r. We wspomnianym piśmie Komisja formalnie wniosła o stwierdzenie utraty interesu prawnego przez skarżące, w związku z czym należałoby umorzyć postępowanie w niniejszej sprawie, i powołała się ponadto na niedopuszczalność, którą według niej w sposób oczywisty odznacza się skarga na zaskarżoną decyzję. Została ona bowiem wniesiona po upływie terminu do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności. Zaskarżona decyzja, jako dorozumiana decyzja, została sformułowana zdaniem Komisji wraz z upływem podanego limitu czasowego, o którym mowa w art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, mianowicie w dniu 4 lutego 2011 r.
- 18 W piśmie z dnia 4 maja 2012 r. skarżące na wezwanie Sądu przedstawiły swoje uwagi co do wniosku o umorzenie postępowania sformułowanego przez Komisję.
- 19 W piśmie z dnia 29 czerwca 2012 r. skarżące na wezwanie Sądu przedstawiły swoje uwagi co do kwestii niedopuszczalności skargi podniesionej w sposób incydentalny przez Komisję w piśmie z dnia 17 kwietnia 2012 r. ze względu na to, że wspomniana skarga została według Komisji wniesiona po upływie terminu.

Żądania stron

- 20 Skarżące wniosły początkowo do Sądu o:
- uznanie, że Komisja naruszyła art. 4, rozporządzenia nr 1049/2001, a w szczególności jego art. 4 ust. 2, 3 i 6, a także art. 8 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia;
 - uznanie, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 1–4 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. (Dz.U. L 124, s. 1, zwanej dalej „konwencją z Aarhus”);
 - uznanie, że Komisja naruszyła art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13);
 - stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji o odmowie udzielenia dostępu do żądanych dokumentów;
 - wydanie nakazu sądowego na podstawie art. 9 ust. 4 konwencji z Aarhus nakazującego Komisji udostępnienie w określonym terminie wszystkich żądanych dokumentów, chyba że podlegają one absolutnemu wyjątkowi przewidzianemu w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez wszystkich interwenientów.
- 21 Komisja wniosła początkowo do Trybunału o:
- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej w odniesieniu do 63 dokumentów ujawnionych na podstawie decyzji z dnia 19 września 2011 r.;

- orzeczenie o kosztach zgodnie z prawem.
- 22 W piśmie z dnia 17 kwietnia 2012 r. Komisja wniosła do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezprzedmiotowej;
 - posiłkowo, odrzucenie skargi jako oczywiście niedopuszczalnej.
- 23 W piśmie z dnia 4 maja 2012 r. skarżące wniosły do Sądu o:
- uznanie, że ze względu na oczywiste opóźnienia proceduralne ze strony Komisji – poprzez oczywiste naruszenie przepisów Unii dotyczących dostępu do dokumentów i przejrzystości – nie istnieje już interes praktyczny w uzyskaniu przez nie orzeczenia i że nie ma już rzeczywistej potrzeby rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;
 - obciążenie Komisji kosztami zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem.

Co do prawa

- 24 Zgodnie z art. 111 regulaminu postępowania, jeżeli skarga jest niedopuszczalna, Sąd może, bez dalszych czynności procesowych, podjąć decyzję, wydając postanowienie z uzasadnieniem. Ponadto na mocy art. 113 wspomnianego regulaminu Trybunał może w każdym czasie, po wysłuchaniu stron, stwierdzić z urzędu, że skarga jest niedopuszczalna ze względu na bezwzględne przeszkody procesowe. W niniejszej sprawie Sąd uznaje, iż na podstawie dokumentów i wyjaśnień przedstawionych przez strony w toku procedury ustnej i pisemnej ma on wystarczającą wiedzę, tak że nie ma potrzeby prowadzenia dalszych czynności procesowych.
- 25 W piśmie z dnia 17 kwietnia 2012 r., załączonym do akt sprawy w charakterze wniosku o umorzenie postępowania, Komisja podnosi, po pierwsze, że w następstwie drugiej wyraźnej decyzji, doręczonej stronom w dniu 8 lutego 2012 r., ze względu na to, iż ani nie wniosły one skargi o stwierdzenie nieważności tej decyzji w wyznaczonym terminie, ani nie dostosowały swoich żądań w odniesieniu do wspomnianej decyzji, utraciły one swój interes prawny do działania przeciwko zaskarżonej decyzji, tak że Sąd powinien umorzyć postępowanie w niniejszej sprawie.
- 26 Po drugie, bez podnoszenia zarzutu niedopuszczalności odrębnym pismem w rozumieniu art. 114 § 1 regulaminu postępowania, Komisja podnosi posiłkowo kwestię oczywistej niedopuszczalności skargi, jako że została ona wniesiona po upływie terminu wyznaczonego skarżącym dla celów zakwestionowania zgodności z prawem zaskarżonej decyzji. W tym względzie Komisja podnosi, że wspomniany termin upłynął w dniu 14 kwietnia 2011 r.
- 27 W swoich uwagach dotyczących przedstawionego przez Komisję wniosku o umorzenie postępowania, sformułowanych w piśmie z dnia 4 maja 2012 r., po pierwsze, skarżące podnoszą, że skarga jest skierowana przeciwko dorozumianej decyzji Komisji, którą datują na dzień 22 kwietnia 2011 r. na podstawie wymiany korespondencji z Komisją pomiędzy dniem 14 a 18 kwietnia 2011 r. Po drugie, podważają, że druga wyraźna decyzja została im doręczona w dniu 8 lutego 2012 r. Jedynie jedna ze skarżących była bowiem wskazana jako adresat w odniesieniu do wspomnianego doręczenia. Po trzecie, co do istoty uznają, że nie mają one już interesu w uzyskaniu dostępu do dokumentów, których żądały, i że Komisja udzieliła im odpowiedzi odmownej w drugiej wyraźnej decyzji. Po czwarte, skarżące podnoszą, że Komisja niesłusznie twierdzi, iż upłynął termin do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności drugiej wyraźnej decyzji. W każdym razie w następstwie wydania tej ostatniej decyzji są one uprawnione do zmiany żądań i zarzutów prawnych ujętych w skardze

dotyczącej niniejszego postępowania. Jednakże skarżące potwierdzają, iż uznają, że nie mają już praktycznego interesu co do uzyskania orzeczenia, a zatem nie ma już potrzeby rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

- 28 W swojej odpowiedzi odnoszącej się do określonego przez Sąd środka organizacji postępowania dotyczącego zachowania terminu do wniesienia skargi w niniejszej sprawie skarżące podnoszą w istocie, że z wymiany korespondencji z Komisją pomiędzy dniem 3 lutego a 18 kwietnia 2011 r., a w szczególności z obietnic złożonych i powtórzonych przy tych okazjach przez Komisję w odniesieniu do wydania, jak tylko będzie to możliwe, wyraźnej decyzji, wynika, iż mogły one zgodnie z prawem myśleć, że sformułowanie dorozumianej decyzji nie nastąpiło wraz z upływem podanego limitu czasowego w dniu 4 lutego 2011 r., ale w późniejszej chwili, datowanej przez nie na dzień 22 kwietnia 2011 r.

Ocena Sądu

- 29 Po wysłuchaniu stron Sąd postanawia o zbadaniu z urzędu – bez względu na wniosek o umorzenie postępowania formalnie złożony przez Komisję w piśmie z dnia 17 kwietnia 2012 r. – dopuszczalności rozpatrywanej skargi w odniesieniu do terminu, który przysługiwał skarżącym na jej wniesienie.
- 30 W pierwszej kolejności Sąd przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem termin do wniesienia skargi jest bezwzględnie wiążący, gdyż został on ustanowiony w celu zapewnienia jasności i pewności sytuacji prawnych oraz w celu uniknięcia wszelkiej dyskryminacji lub arbitralnego traktowania w administrowaniu wymiarem sprawiedliwości, a do sądu Unii należy zbadanie, czy został on zachowany (wyrok Trybunału z dnia 23 stycznia 1997 r. w sprawie C-246/95 Coen, Rec. s. I-403, pkt 21; postanowienie Sądu z dnia 4 kwietnia 2008 r. w sprawie T-503/07 Kulykovska-Pawłowski i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie, niepublikowane w Zbiorze, pkt 6).
- 31 Zgodnie z również utrwalonym orzecznictwem terminy do wniesienia skarg nie pozostają do dyspozycji ani sądu, ani stron (wyroki Sądu z dnia 15 marca 1995 r. w sprawie T-514/93 Cobrecap i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-621, pkt 40; z dnia 14 lipca 1998 r. w sprawie T-119/95 Hauer przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-2713, pkt 22; postanowienie Sądu z dnia 25 czerwca 2003 r. w sprawie T-287/02 AIT przeciwko Komisji, Rec. s. II-2179, pkt 20).
- 32 W drugiej kolejności Sąd przypomina, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasadniczo zarówno Trybunał, jak i Sąd odmawiają uznania, że milczenie instytucji jako takie może, bez podważenia systemu środków odwoławczych ustanowionego przez traktat FUE, być utożsamiane z wydaniem decyzji, chyba że istnieją przepisy wyznaczające w sposób wyraźny termin, po upływie którego domniemywa się wydanie takiej decyzji przez instytucję mającą zająć stanowisko, i określające treść tej decyzji (wyrok Trybunału z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie C-123/03 P Komisja przeciwko Greencore, Zb.Orz. s. I-11647, pkt 45; wyroki Sądu: z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawach połączonych T-189/95, T-39/96 i T-123/96 SGA przeciwko Komisji, Rec. s. II-3587, pkt 27; z dnia 9 września 2009 r. w sprawie T-437/05 Brink's Security Luxembourg przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3233, pkt 55).
- 33 Zgodnie zaś z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 brak odpowiedzi ze strony instytucji w podanym limicie czasowym na wniosek potwierdzający w rozumieniu art. 8 ust. 1 i 2 wspomnianego rozporządzenia jest uważany za odpowiedź odmowną i uprawnia wnioskodawcę zgodnie z odpowiednimi postanowieniami traktatu FUE do wszczęcia postępowania sądowego wobec instytucji.
- 34 W niniejszym przypadku jest zresztą bezsporne między stronami, że zaskarżony akt jest dorozumianą decyzją oddalającą w rozumieniu przepisów art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001. W tym względzie Sąd zauważa, że w istocie, jak wynika to z akt sprawy, w dacie wniesienia skargi

o stwierdzenie nieważności, mianowicie w dniu 25 maja 2011 r., Komisja nie odpowiedziała na wniosek potwierdzający skarżących z dnia 15 grudnia 2010 r. i że na podstawie przepisów wyżej wymienionego artykułu rozporządzenia nr 1049/2001 skarżące postanowiły poprzez wniesienie skargi zakwestionować zgodność z prawem tego, co stanowiło odmowną odpowiedź Komisji.

- 35 W trzeciej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie z postanowieniami art. 263 akapit szósty TFUE skargi o stwierdzenie nieważności wnoszone są w terminie dwóch miesięcy od, stosownie do przypadku, daty publikacji aktu lub jego notyfikowania skarżącemu lub, w razie ich braku, daty powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie.
- 36 W świetle wyżej wymienionych postanowień traktatu należy najpierw określić datę, w której zaskarżona decyzja została prawnie sformułowana, a następnie obliczyć termin do wniesienia skargi, który przysługiwał skarżącym w celu zakwestionowania zgodności z prawem wspomnianej decyzji.
- 37 Co się tyczy określenia daty, w której zaskarżona decyzja została prawnie sformułowana, należy zauważyć, iż – jak to wynika z brzmienia motywu 13 rozporządzenia nr 1049/2001 – w celu zapewnienia pełnego poszanowania i tym samym pełnej skuteczności prawa publicznego dostępu do dokumentów objętych zakresem stosowania tego rozporządzenia prawodawca przewidział wdrożenie dwustopniowej procedury administracyjnej, przewidzianej, odpowiednio, w art. 7 i 8 wspomnianego rozporządzenia, z dodatkową możliwością wszczęcia w szczególności postępowania sądowego. Tak jest właśnie w przypadku dorożumianych decyzji oddalających w rozumieniu art. 8 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia.
- 38 Należy dodać, że zawarte w art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 odesłanie do pojęcia podanego limitu czasowego – zamiast odniesienia do określonego terminu – wynika z faktu, że na mocy przepisów art. 8 ust. 1 i 2 wspomnianego rozporządzenia długość okresu rozpatrywania wniosku potwierdzającego może wahać się pomiędzy minimalnym okresem 15 dni roboczych a maksymalnym okresem 30 dni roboczych od dnia rejestracji wniosku. W rezultacie okres podanego limitu czasowego w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 należy obliczyć przy uwzględnieniu prowadzenia w każdym konkretnym przypadku postępowania w sprawie rozpatrzenia przez zainteresowaną instytucję wniosków potwierdzających, które zostały do niej wniesione, zgodnie z przepisami art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1049/2001.
- 39 W niniejszym przypadku, po pierwsze, Sąd zauważa, że jest bezsporne między stronami, iż przysługujący Komisji termin odpowiedzi na wniosek potwierdzający, zarejestrowany przez służby Komisji w dniu 15 grudnia 2010 r., po przedłużeniu go o piętnaście dni roboczych na podstawie przepisów art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 upłynął w dniu 4 lutego 2011 r. W świetle przepisów rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającego zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów (Dz.U. L 124, s. 1), wykazu dni wolnych od pracy w roku 2010 (Dz.U. 2008, C 166, s. 18) oraz wykazu dni wolnych od pracy w roku 2011 dla instytucji Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, C 230, s. 10) należy uznać, że to obliczenie terminu do udzielenia odpowiedzi na wniosek potwierdzający nie jest obarczone żadnym błędem. W rezultacie podany limit czasowy w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 upłynął w dniu 4 lutego 2011 r.
- 40 Z całości rozważań przedstawionych w pkt 35–39 powyżej wynika, że zaskarżona decyzja, mająca postać dorożumianej decyzji oddalającej, została sformułowana w dniu 4 lutego 2011 r.
- 41 Co się tyczy obliczenia terminu, który przysługiwał skarżącym na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, termin do wniesienia skargi, o którym mowa w art. 263 TFUE, zaczął biec zgodnie z art. 101 § 1 regulaminu postępowania w dniu 5 lutego 2011 r. i upłynął zgodnie z art. 102 § 2 regulaminu postępowania w dniu 14 kwietnia 2011 r., to znaczy na ponad miesiąc przed wniesieniem skargi w dniu 25 maja 2011 r.

- 42 Wniosek ten nie może ulec zmianie w świetle argumentów skarżących.
- 43 Należy bowiem przede wszystkim stwierdzić, iż Komisja wprawdzie wyraźnie wskazała w piśmie z dnia 3 lutego 2011 r., że ma zamiar udzielić ostatecznej odpowiedzi na wniosek potwierdzający w możliwie najkrótszym terminie, następnie w piśmie z dnia 28 lutego 2011 r., że zrobi wszystko, co możliwe, by ostateczna odpowiedź na wspomniany wniosek została udzielona przed końcem marca 2011 r., a wreszcie w piśmie z dnia 14 kwietnia 2011 r., że liczy, iż udzieli takiej odpowiedzi tuż po dniu 22 kwietnia 2011 r. W świetle wyraźnych obietnic udzielnych na piśmie przez Komisję wyraziła ona zatem wobec skarżących swój zamiar przyjęcia w krótkim terminie podczas pierwszego półrocza 2011 r. ostatecznej odpowiedzi na wniosek potwierdzający.
- 44 Następnie Sąd zauważa, że w piśmie z dnia 7 kwietnia 2011 r. skarżące wyraźnie wskazały Komisji, iż w braku otrzymania ostatecznej odpowiedzi na ich wniosek potwierdzający przed dniem 22 kwietnia 2011 r. wniosą one skargę o stwierdzenie nieważności na dorozumianą decyzję sformułowaną według nich we wspomnianej dacie.
- 45 Jednakże Sąd uważa, że żadna z dwóch okoliczności wskazanych w pkt 43 i 44 powyżej nie mogła skutkować – jak wydaje się, że uważały wówczas skarżące, i jak podniosły zarówno w swoich uwagach dotyczących wniosku o umorzenie postępowania, jak i w piśmie z dnia 29 czerwca 2012 r. – przesunięciem na dzień 22 kwietnia 2011 r. daty sformułowania dorozumianej decyzji.
- 46 Jak bowiem Sąd przypomniał w pkt 31 powyżej, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że terminy do wniesienia skarg nie pozostają do dyspozycji ani sądu, ani stron. Tymczasem uznając – jak to wynika z pism z dnia 4 maja i 29 czerwca 2012 r. – w odniesieniu do wymiany korespondencji pomiędzy skarżącymi a Komisją, że dorozumiana decyzja odmowna w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 nastąpiła w dniu 22 kwietnia 2011 r., skarżące w sposób oczywisty zmierzały do zadysponowania terminem do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności poprzez przesunięcie daty sformułowania wspomnianej decyzji i w konsekwencji daty, od której zaczął biec termin wyznaczony im na wniesienie wspomnianej skargi, a także daty, w której termin ten upłynął.
- 47 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę ze względu na wniesienie jej po terminie należy w całości odrzucić jako oczywiście niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

- 48 Zgodnie z art. 87 § 3 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem, w wypadkach szczególnych Sąd może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone.
- 49 W tym względzie Sąd uważa, że wielokrotne wyraźne obietnice złożone przez Komisję w pismach z dnia 3 lutego, 28 lutego i 14 kwietnia 2011 r., wskazane przez Sąd w pkt 43 powyżej, mogły doprowadzić do powstania u skarżących uzasadnionych oczekiwań co do szybkiego przyjęcia ostatecznej odpowiedzi na wniosek potwierdzający z dnia 15 grudnia 2010 r. Z tego względu skarżące, jak to wynika z ich uwag dotyczących wniosku o umorzenie postępowania, mogły – wprawdzie niesłusznie, ale w sposób całkiem zrozumiały w świetle wyraźnych obietnic złożonych przez Komisję – myśleć, że następuje rozpatrywanie wspomnianego wniosku i że data upływu podanego limitu czasowego została przesunięta.
- 50 Ponadto należy stwierdzić, że wbrew złożonym przez Komisję w pismach z dnia 3 lutego, 28 lutego i 14 kwietnia 2011 r. wyraźnym obietnicom przyjęcia w krótkim terminie ostatecznej odpowiedzi na wniosek potwierdzający, wspomniana odpowiedź nastąpiła w końcu dopiero w dniu 3 lutego 2012 r., czyli, bez jednego dnia, rok po upływie podanego limitu czasowego w rozumieniu art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001. Z tego względu Komisja w sposób oczywisty i poważny przekroczyła wspomniany termin.

- 51 W świetle wyjątkowych okoliczności, którymi odznacza się rozpatrzenie przez Komisję wniosku potwierdzającego, słuszne jest, aby Komisja pokryła, oprócz własnych kosztów, trzy czwarte kosztów poniesionych przez skarżące. Skarżące pokryją jedną czwartą własnych kosztów.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.**
- 2) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty i trzy czwarte kosztów poniesionych przez ClientEarth, Friends of the Earth Europe, Stichting FERN i Corporate Europe Observatory, które pokryją jedną czwartą własnych kosztów.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 13 listopada 2012 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
I. Pelikánová